

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoću ty.

Z njebies mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihiczišcžećni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Rogate.

Mat. 7, 7—11.

Rogate rěka našcha džěnknišcha njedžela, to rěka: modlcže so! Tuto napominanje je jara nufne w našchich dnjach. Rač mało hišcže je jich tola, kiž so s zylaj wutrobu k temu Rnjesej modla. Modlitwu je drje kóždy w schuli ras wufnył, ale pola jěnych je modlitwa jeno bórbotanje, jako pohanjo činja, drusy na modlitwu wjazy pschi wšchědnym džěle, w powołanju njemyšla, a woni so njemóža stóncznje wjazy modlicž, a tšeczi so modlitwy hańbujaja. Haj, to hišcže doscž njeje, ně, woni hanja modlitwu a woni hanja tych, kiž so hišcže k Bohu modla, a mała licžba tych je hišcže jeno, kiž modlitwu w prawym waschnju čžesčaja a kiž rošymja, kajke krašne prawo je Bóh tón Rnjese jim s modlitwu dał. Teho dla pať wožebje njeh je nam witana njedžela Rogate se swojim napominanjom, modlcže so! Po sakladže teksta njeh je našche hešło džěnkša:

Rogate, modlcže so!

1. Tón Rnjese čže to,
2. tón Rnjese wušlyšchi modlitwu.

Proščę, a wam budže date; pytačę, a wy budžęće namać; klapačę, a wam budže wotewřene. To so tšiči kasnje. Ale móže modlitwa s zyla kaseń być? Njedyrbi wjele bóle modlitwa s wješęleje wutroby pschińcž? So je w starym testamencę modlitwa pschikajana, njemóže naš džiwacž, pschetož Žid stejęšche pod sakonjom, ale njehamy

my, kiž smy psches Rchrystusa w ewangelskej swobodnosći žiwi, jako džęci njebieskeho Wótza radny swoju pschikluschnosć dopjelnicž? Se nufne, so Bóh tón Rnjese nam pschiwola, wy dyrbicže so modlicž? Ach pruhuj so sam, luby kšesčano, a jeli so so spravny, tež ty pschidašch: haj, tež w swojim žiwjenju smy hižom hodžiny smał, hdžęž njebiesche mi modlitwa žane sbožne prawo, hdžęž smy jeno na tutón swět myšlił, hdžęž smy modlitwu sapomnił. A so sebie kameho tať spóšnał, dha dať so džěnkša napomacž: modl so, Bóh tón Rnjese čže to. Abo njedyrbimy hišcže lępje prajicž: wón tebi to dowoli? Rchwatať k njemu, njeh je wo dnjo abo w nozy, kchwatať k njemu, kajkiž tež so, Jesom Rchrysta dla čže tebe wušlyščę. Tón Rnjese praji: proščę, a wam budže date; pytačę, a wy budžęće namać; klapačę, a wam budže wotewřene. To je, kaž njeby mohł tón Rnjese doscž kłowow namać, so by nam modlitwu prawje křutnje do wutroby sapikł. To pať čže nam dale prajicž, so dyrbi našcha modlitwa prawje křutna być a so dyrbimy so bjes pschętačaja modlicž. My dyrbimy s Bohom stajny wobkřad męcž. Kiž halle potom dyrbimy k Bohu pschińcž, hdnyž něšcto nufne trjebamy, ně, wšchě skutki žiwjenja čžemy s Bohom sapočęć, našche zylę žiwjenje čžemy jemu porucęć. Raž Jakub něhdy, jako bęšche zylę nž so s Bohom będžil, sawola: Rnjese, ja čže njepusčę, křiba so mje požohnuješch, tať budž pschęzo sašo našche hešło pschi wšchědnej modlitwy: Rnjese, my čže njepusčęmy, křiba so naš wušlyšchich. A tón Rnjese čže

naš wuſkłyſhecź, wuſkłyſhecź naſchu modlitwu w prawym waſchnju, to praja jeho ſłowa: pſchetoź kóždy, kiź proſy, bjerje; a ſchtóź pyta, namaka; a ſchtóź ſłapa, temu budźe wotewrjene.

Tón Knjes ſebi pſchemyſli, tať by mohl tute ſłowa tať prawje hluboko do wutroby ſapiſać a wón pſchińdźe na to pſchirunanje tekſta. Nan ſe ſwojimi dźećzimi ſa blidom ſedzi a pſched nimi leža khlěb a ryby, jědź ſa lud w gali-lejſkim kraju. Hdź nětko dźećzi nana wo khlěb proſcha, poda nan jim kamjeń, proſcha nana wo rybu, dha poſticzi jim hada. Je to móžno? Na žadny pad. Njeje to pať pola ſemſkeje luboſće nana móžno, čím mjenje je móžno pola naſcheho lubeho njebieſkeho Wótza. Wón nam da, wo czoź jeho proſymy. A tola ſkłyſchimy tať huſto prajicź, njeje wěrnno, Bóh njewuſkłyſchi modlitwy. Tať někotry praji, ja ſym ſ zykej wutrobu ſo modliť, ja ſym na mojimaj kolenomaj ležať a t Bohu bjeſ pſcheſtaća wołať, a njeſym žane wotmolwjenje doſtať. Ale tón Knjes teź njepraji, ſo chze nam wſchitko dacź. Naſch tekſt wjele bóle praji: Jeli ſo teho dla wy, kiź wy ſli ſcže, wſchať móžecze ſwojim dźećzom dobre dary dawacź; wjele ſkerje waſch Wóćez, kiź w njebieſach je, budźe dobre wězy dawacź tym, kiź jeho proſcha. Potajkim dobre wězy chze njebieſti Wótz nam dawacź. To njeby žadny prawy nau byl, kiź by ſwojim dźećzom wſcho dať, ſchtoź chzedža měcź, pſchetoź dźećzi wo wſchelafore wězy proſcha. Dajeće ſwojim dźećzom dobre wězy, dobre dary, napomina njebieſti Wótz, a njebudźe wón, hdź ſwoje dźećzi t temu napomina, najprjedy to teź ſam cźinicź? Teho dla, njeje tón Knjes raſ twoju próſtwu tať rjeź po ſdaczu wuſkłyſchať, budź ſmėrom a ſpóſnaj ſ teho, ſo njebėſche twoja wola Knjeſowa wola, a budź dale teho wėſty, ſo je tón Knjes twoje najlėpſche chzynł. Haj, hdź budźemy junu ſ wſchſchich ſthodźeńtow ſwojeho žiwjenja wróćo hladacź móz na wſchitke ſwoje próſtwy, a hdź budźemy wſcho w druhim ſwėtle ſebi wobhladacź móz, dha budźe wėſcže tať někotry wuſnacź a ſawołać durbjecź: Knježe Božo, tať huſto ſym ja ſkorziť a ſdychowať, tať huſto ſnadź dwėlowať, a ty ſy wſcho tať kraſnje wuwjedł, tebie, Knježe, chzu ja czeſćicź. Tať njech nam hiſcže juntróć a pſchezo ſaſo do naſcheje wutroby kłinczi to napominanje: Rogate, modlcze ſo w prawej wėrie, pſchetoź Bóh tón Knjes to chze, a Rogate, modlcze ſo w Jeſuſowym mjenje, a Bóh tón Knjes wuſkłyſchi waſchu modlitwu. Hamjeń.

B. w B.

Móz modlitwy.

W Arabiſkej je hora, kotrejeź wjeťch je roſpacženy. Mjes tuthmaj kónzomaj wotewrja ſo ſchėroka hlubina. Wo naſtaću tu teje hlubiny ſebi tamni wobhdlerjo tole baja:

Sena macź mėjeſche luboſnu holcźku. Naſ ju ta holcźka proſcheſche, ſo ſmėla do hole hić, jahodny ſchczipacź. Macź jej to wotpuſcėzi a holcźka wjekele ſtafajo do lėpa bėzeſche a pſchezo wſchſcho na horu horje ſtupaſche. Doťho dźećzo wumofa. Duź ſo macź wo njo ſtaracź pocza a jaťo bu wjeczor a dźećzo pſchezo hiſcže domoj njebė, dźeſche macź ſa nim do keťkow jo pytać. Skóncznje hać na wjeťſch horny dóńdźe a tam ſwoju dźowcėćku wuhlada, jaťo chzynſche runje rjanu kwėtku wuſchczipnyć. W tym ſamym wofomiku ſo pať teź wulkeho lawa dohlada, kiź ſo ſady keťka runje ſahanjeſche, ſo by na holcźku ſkocziť. W ſmjertnych ſtróželach macź dale niczo cźinicź njemóžeſche, hać ſo wuwola:

„Móžny Božo, ty wſcho ſamožeſch, wumož moje lube dźećzo!“ A hlaj, na mėcže hora ſarža a ſo roſpaczi, ſo wofrjedź lawa a dźećca wulka hlubina naſta, tať ſo ſo law njemóžeſche na dźowcėćku walicź. Dźećzo bė wuſchowane a macź ſ nim wjekeťa domoj dźeſche.

Tajku móz ma po mėnjenju Arabow wėrjaza modlitwa. Teź my ſchecźijenjo do próſtwow mjenje njeđeržimy. Sswjaty Saťub piſche: Próſtwa praweho wjele ſamože, hdź je ſprawna. Eliaſ na horje Karmel wo deſcėź proſcheſche a prjedy hać ſo dohlada, bėchu ſo njebieka ſamróćike, ſo ſo deſcėzowacź pocza. A Luther raſ rjekny: „Sa mam ſa to, ſo ſu moje a mojiťch modlitwy ſkłyſche, dźyli cźert ſam. A hdź te niczo ſamohle njebychu, by ſ zykył Lutherom dawno kónz bylo. Tola ja wėm: tať huſto hać ſym ſo ſ prawej wėru t Bohu wołať, buch pſchezo wuſkłyſchany. Komdžil drje ſo Bóh druhdy je, ale wuſkłyſchenje je tola pſchſchko.“

Njeſapomń modlitwu!

Ślób: Jeſuſ, moja nadźija —

Modl ſo, ſrudna wutroba,
Hdź cze ſtył a horjo tſchki:
Twoje ſkóřby, ſdychnjećka
Ssmilny Wóćez w njebju ſkłyſchi;
Wón cze — wołaſch dowėrnje —
Wėicze ſ nuſy wumóže.

Pſchińdźe jeho prawy czať:
Wuſkłyſchi wón ſdychowanje,
Pſchimnje ſ móžnej ruku naſ,
A nam ſhadža rjeńſche ranje;
Wſchitke ſkłyſy we wóćku
Potom wuſuſchene ſu.

Duź precź je ſtaroczu wſchej,
Modl ſo w Jeſuſowym mjenje;
Wėru ſkoź na jeho krej,
Dha maſch wėſte wuſkłyſchenje;
Pſchetoź jeho ſaſkuzba
A njebju wrota wotanka.

Šandžela Bóh póiczele,
Wołaſch ſo we nuſy t njemu;
Twoje ſwjaſki roſwježe,
Czaťaſch ſtroſchtnje, wėriſch jemu.
Njedwėluj, twať na Boha,
Sa wſchón ſchiz wón pomoz ma.

Maſch-li Boha po boťu,
Dha wſchė ſtrachi kónza ſmėja;
Njech teź pućze w cźernjach du,
Skóncznje tola róže kėžėja;
Pytaj jeno ſ modlitwu
Božu wóćznu wutrobu!

K. A. Fiedleř.

We wſchej nuſy.

Něchtóžkuli ma ſa to, ſo ſmė ſo na Boha jeno we wjeťſchej nuſy wobrocicź, ſo pať w mjeńſchich wėzach jeho ſe ſwojim nabėhanjom wobcėzowacź njebmė. Tajki wopať myſli; pſchetoź w drugej kaſni ſpėwamy: „ale ſo t temu ſamemu we wſchej nuſy wołali“. Duź wſcho, ſchtoź cze jeno cźiſcėzi, njech je wjeťſche abo mjeńſche, to wuſtorź ſwojemu Bohu. Wón ſwoje dźećzi rad proſhecź ſkłyſchi.

Rhuda murowka ras rjetny: „Sa bym wot mifionara wuczena, wo wscho Boha proſyć, tola paſ ſebi ſ maſymi wężami na njeho njewěrjach. Duž bē ras taſ ſyma a ja žaneho drjewa njemějach. Taſ dha ſwoje maſe džěcžo ſ ſebi na ſhribjet pſchijafach a džěch do lěpa drjewa pytać. Dołho žaneho njenamaſach. Šhto nětko činić? Sa ſo poſlatnych a Boha wo drjewa proſach. Wědma běch ſaſo ſtanyła a něšto kroczel dale ſčiniła, ſo žykeho kōnczta drjewa dohladach. Taſ bē mje Wōh wuſtlyſchał. A wot teho čaſa jeha teſ wo maſe węży proſchu.“

Něšto podobne ſerbski duchowny K. taſle powjedafche: „Běch w K. ſ fararjom a mējach tam wobſtarneho muža ſhowač. Mjes pſchemodzerjemi lē teſ stara ſerbska žōnka we ſwojej rjanej bēlej želazej draſče. Na nej bē widžecž, ſo je daloki pucž činić mēla. Sa ſo jeje po ſhowanju wopraſach, ſ wotkał je. Duž mi wotmolwi: „Sa bym ſ Čornoſhołmczańſkeje woſady pſchiſchła. Šdyž ſo rano na pucž podach, ſo bojach, hač budu teſ te 4 hodžiny hić mōž. Šwojeho ſemrjeteho jenićkeho bratra čyžy paſ tola hiſčje junu wohladacž. Duž ſo rano na ſahrodze poſlatnych a Boha proſach, ſo by mi mōž na pucž dał. A wōn je mje wuſtlyſchał, ſo bym w prawym čaſu ſem doſchła a ſwojeho bratra hiſčje w kaſchje wohladała. Prjedy hač ſo jutſje na dompucž naſtaju, budu ſaſo Boha proſyć, ſo mje teſ čerſtwu domoj do- wjedže.“ A wona je teſ ſaſo domoj doſchła.

„Proſčje a wam budže date!“

Ponižna proſtwa k Bohu.

Wo ſbože bohate,
Wo połnu ſlōncžnu jaſnoſč
Čje, Knježe, njeproſchu
Sa ſwoju ſbytknu čaſnoſč —
Tōn dar ſnadž čježil by
Mi ſlabej ramjeni,
A jeha blyſčecž mohł być
Pſche wōtry ſa wocži.

Wo tajke ſbože niž —
Do duſche Šhryſta ſłowa:
„Šwōj ſchiz wſmi, ſa mnu pōj!“
Mi pſchjezo klincza ſ nowa.
Ty paſ, o Knježe, wěſch,
Šhto moja nadžej je;
Ach, dopjeli ſ miłoſčju
Mi duſche žedženje!

Běch njedaj wobſantnyč
Mi ſ ſchidłom roſlemjenym;
Mje ſ mozu wuhotuj
A ſ duchom womłodženym.
Wlyſčecž ſerow wječornych
We rjeńſchej kraſnoſč
Mi prjedy hiſčje ſpožč,
Hač džen ſo naſhili! —

K. A. Fiedler.

Troſcht w nuſy.

Běſche na čopłym wječoru. Štyrjo pucžowarjo ſhwatniwje po ſwojej drōſy ſnowachu. Pſchi pucžju ſchpatny domcžt žyle ſam ſtejeſche. Š wolnom maſy hōlčł ſwoju kudžeratu hłowčžku tykaſche a dokeł ſo bojeſche, ſo mohli čzi ſtyrjo pucžowarjo ſnana jeha dom nadpadnyč, wolaſche ſ žylej ſchiju: „Wola naſ je nětčo domach!“

„Dube džěcžo“, jedyn ſ tych ſtyrjoch wotmolwi, „my tebi nićo činić njechamy; naſ ſo bojecž njetrjebaſch.“

Tym ſtyrjom paſ bē džěcžowe ſłowo rjana wuczba. „Właj“, džachu woni jedyn ſ druhemu: „My čyžy ſebi teſ w kōždej nuſy pſchijowacž: Wola naſ je nětčo. Wſchalo je Šhryſtuſ ſam ſlubil: Właj, ja bym pola waſ wſchitke dny hač do ſlōncženja ſwěta!“

Ščěrplivy w horju.

Sedyn ſhory ſe ſwojej njěščěrpliwocžju ſwojim domjazym jara wjele wobčežnoſčow činjeſche. Taſo jeha duchowny ras ſ njemu pohladacž pſchińdže, wōn ſ njemu džěſche: „Ach, mōj luby knjes duchowny, naſch Wōh mje hiſčje njerodži!“

Kucže duchowny ſnapſchecžiw: „Šdyž bych ja Wōh tōn Knjes był, Waſ teſ hiſčje rodžil njebych!“

„So“, ſhory wotmolwi, ſo njemało džiwajo, a čyžyſche tole najradſcho ſa ſo wſacž; potom paſ duchownemu ruku tykaſche a džěſche: „Właj, wy macže prawo, ja dyrbju pocžecž bōle ſčěrplivy być.“

Najlěpje knjaza ſčěha.

Włoda holza, kiž bē 6 lēt na ſlužbje była, ſo ſaſo domoj wrōczi. Pſches tōn žyly čaſ bēſche wona w bohabojaſnej ſwōjbje ſlužila, hđžež ſo wſchēdnje blidome pacžerje ſpěwachu. W ſtarſchiſkim domje paſ wscho hinał namała. Wječor ſo ſa blido ſeſy- dachu, pacžerje paſ ſo njěpěwachu. To wbohu holzu rudžeſche a jej ſo domach wjazy prawje lubicž njehaſche. Nan to bōrſy pytny a ſo ju teho dla wopraſcha: „Wuba džowka, tebi drje ſo domach wjazy njelubi?“ Džowka najprjedy wotmolwicž njehaſche; potom paſ rjetny: „Ach, luby nano, ja ſo jow ſa doſč wobarnowanu njedžeržu. Sa ſo boju, pod ſčěhu bydlicž, hđžež ſo njemodla.“ Nan ſo nad tutym wotmolwjenjom ſtrōži a ſo hiſčje tōn ſamy džen modlicž pocža; jeha džowzy paſ ſo wot tuteho dnja ſaſo do- mach ſpodobaſche.

Kajka by ty kwětka?

Njejſu kwětki najpſchiſtojniſche piſmiki, kotrež je Wōži porſt do knihow pſchirody napſkał? Njejſu wone najpſchniſche nitki w piſanym, po ſemi wupſchestrjenym rubje, po kotrymž twoja noha ſhodži? Pſchi kōždej krocželi, kotruž činimy, naſ wone jaſo pſchecželne prědarłi, kaž pōſli Wōži horje pokaſuja. Šsu nēme a wſchał ſ nam rēcža, rēcža taſ wjele wo mudroſčzi, dobročzi- woſčzi a wultoſčzi Wōžej. Nam je hiſčje wjele wjazy wot njeho ſjemjene, doſtawamy hiſčje žyle druge poſtrowjenja ſ wyſoka, ſnajemy wjele wyſchſche kubła hač te na ſemi, kiž ſu wjazy, hač jeno jeha draſty wobrub, kiž dyrbja ſo jeha džěcžom pſches Šhry- ſtuſa doſtač a ſo hižom nēt ſu doſtałe. Ale komu njeje na tutej ſemi ta kwětowa ſahroda, kotruž je Wōži porſt ſaſo plodžil a ſlōncžne pruhi ſaſo je ſemje wuwabichu, komu njeje wona pſchjezo nowe poſtrowjenje ſ wyſoka, hłōſ Knjeſowu teſ na njeho: Sa čje lubuju?

Nad tutymi lubymi towaſchłami, kiž ſo we ſwojej čziſtoſčzi a njewinje blyſčje, kiž taſ pſchne krōny noſcha, kiž ſo kaž hwěſdy Wōže ſybola, hđž ſlōnzo na nje ſwēczi, kiž kaž parle ſo blyſto- taj, hđž raniſcha roſa je koſchi, haj, ſchto njedyrbjał nad nimi ſwoje wjekele, ſwoje ſpodobanje mēcž? Sič towaſtvo mōže čzi huſto čłowſke towaſtvo ſarunacž, we jich bliſtoſčzi mōžeſch ſaſo ſwoju wjekeleſč a ſtroſčtnoſč namaſacž, wone we tebi do- pomnjecže na pominjenu młodoſč ſbudžuja, hđžež ſy ſ nimi hrał a je ſchčipał do wonjeſchła a do wēnza; wone čje ſ pſchecželnoſčzi wabja pſchecžiwu tym, kotrychž lubujeſch; haj ſ nimi tym, wo

lotrychž twoja luboscž žaruje, hiščęze jich pošledni dom a row pšichich, pšchetož wone rěcža tež wo sachodnosęzi a smjertnosęzi, wo stawanju wot morych a wo saskowidženju. Rěcža to tež k tebi? Masch Sbožničkam je na nje pošafował a prajik: „Wohladajęze lilije na polu!“

Tež ty pšichich swój dom s kwětkami, šadžesč te najrjenishe s nich pšchod swoje wóczko do sakhrody abo stajesč je na wofno abo na blido, a by tež jeno wotlemjena hačkwa, jenicžka kwěčicžka byla. Sčto pak wutnjesč wot nich? Masch je sa pětne snamjo sa šebje šameho? Njedyrbi tež žyrkej Boža lubosna sakhroda byčž, polnicžka najrjenisčich kwětkow? Njiejšy tež šadženy do tuteje šwjateje sakhrody a wobliwany wot mišeje ruki Šnješoweje? Sčy nětko šam tež kwětko, kiž wóczko a wutrobu šwjatela? Šamne sachodne kwětki tebje se šwojeje wónju wofšchemjuja — šajtu wón dawasč ty? — Šajka šy ty kwětko? —

J.

Pošlednja wola džěscža.

Mała holčka leži šhora na šwojim kóžku, šuchej rucžžy stej twjerdže hromadu štyknjenej, dych je hluboki a cžežki, wóczžy sandželenej, licžžy tač blědej, hubžy tač šuchej. Šan šlecži džěscžu k bofej, ruzžy stej štyknjenej nad kromu kóža a hlowa je na nej šepriena, wutroba pak je pošna bolosęze. Čhyž rad prajicž: „Twoja wola, Šnježe, šo štań!“ Ale to je jeho jenicžke lubowane džěcžo; wón jo njemóže wuprajicž, — móže jeno šdychowacž. Duž džowecžicžka wóczžy wocziniwšchi štruchla wokoło šo hlada. „Šanko,“ škóncžnje praji, „šuby škoty šanko,“ a maška se šymnej wkožnej rucžtu šankowej se šylšami šamacžanej ližy.

„Sčtoha čžesč, moje lube džěcžo?“ šo nan woprašča a pyrašče šo šmėrowacž. „Šanko“, šo se šlabym hłoškom woprašča, „šak wjele — wudawasč — ša lėto — ša mije?“ Šanej do šhije horje štupašče a dyrbjesčę dwóžžy póžrjecž, prijedy hacž móžesčę wotmolwicž: „Budž s mėrom, moje džěcžo, budž s mėrom“, a myšli šebi, šo džěcžo nětk w šlubže rěcęcž pošina.

Ale džěcžo šwoje praščenja po małom wobnowi, a šo by jo šmėrowač, nan s ščepjetazym hłoškom wotmolwi: „Moje lube džěcžo, něhdže 60 toler ša lėto; — ale cžeho bla dha šo tač prašesč?“ — „Šch, šanko, myšli šebi, ty mohł to lėtša ša šhude wopuščęene džěcži wudacž a pšchi tym na mije špomnicž.“ Š nan džěscžowej rucžžy, mješ šwojimaj rukomaj džeržo, šošesčę a pšches šylšy šo na nje wušmėwajo praji: „Čhzu to cžinicž, lube džěcžo, wěsčę čhzu to cžinicž.“ — „Šaj“, praji po šhwilžy hiščęze junu, kóždžicžke lėto čhzu to cžinicž, doniž šym žimw.“

Nětk móže prajicž: „Twoja wola šo štań!“ a pošne lubosęze džěscžowe wóczko do nanoweho wóczka hlada, jako čhyla šo jeho dušča do njeho wulecž, a tač do njeho hladajo wušny. Šo małej šhwilčicžžy šako wozucžiwšchi praji wótsje a s njebjesčę jašnosęzu na woblicžu: „Šanko, šajke rjane wohladanje! Wrota k šlotym hašam stejachu wotwrjene, a šylšy džěcži mi s wrotami won šapšecžiwjo pšchiběžachu a mje šošachy a mje s nowym mjenom mjenowachu.“ Wóczko hladašče horje hłóš šlabnjesčę: „Šaj, šaj, ja du, ja du!“ Tač wona wudycha, jejna dušča bė wotšal wucžahnyła.

Šan pak je šwoje šłowo džeržal a je hiščęze džęnša džerži. Šako šu jeho džěcžo won njęšli, je wón ša šašęčom šchoł se šylšowatymaj woczomaj a s ščepjetatymaj hubomaj, ale s troščtom Božeho šłowa we wutrobje.

J.

K dobrej nozy.

Šłóš: Wono je došč —

Měj dobru nóz!
 Wóh je cže wotwolač,
 Čži šbože na pučž dač.
 Špi, wotpočžuj,
 Špi w Božim mėrje ty,
 Wot Šhryšta wozžęty.
 Nětk pšchępi šwoje dobojenje,
 Mty njęšapomnimy cže ženje.
 Měj dobru nóz!

Šurij Wrošf.

Bože wobarnowanje.

Šdyž šo na parnym wofu po želešnižy wješemy, šedžimy jako derje wušhowani, šebi njemnyšlo na te wulke štrachoty, šotrež šu nam tehdy kóždy ras šliško. Šak móže šokomotiva, pak jene wofne šoko rozšlecęcž a wós potom s kolije šjęčž, pak móže šo hewaf něšajke njęšbože štačž a šokomotivje pšches pšchęhladanje abo tež pšches šłóščž něščto do pučža pšchicž. Škóždy šajki cžah, šdyž šbožownje dojedže, je džimw pšchod našchimaj woczomaj.

Šodobnje ma šo tež s wofom naščeho cžělneho žiwjenja. Šak wjele štrachotow dočłaju šo wšchėdnie tuteho naščeho cžělneho žiwjenja wot mšodosęze hacž do wyšokich lėt! Woprawdže džimw, wulki džimw je, šo wšchėdnie tutym štrachotam wuńdžemy, šotrežž našče wóczko ani njewušlada, wo šotrežž najhušęžišcho tež ničo njęšoni.

Š wot šak wjele štrachotow hašle je našče duchowne žiwjenje wobdate! Šak hušto bėžimy je šamnyškom abo tola s njewėdomnosęzu, šak parny wós, tutym štrachotam šapšecžiwjo! Šo móžemy pšchi wšchėch tyč wulkich a cžežkich a wjele špytowanjach tola hiščęze šbožnje dojedč k šwojemu wotthknjenemu šónzej, mjenujžy do wěcžneho šbožneho žiwjenja, to móže šo jenož Božej huadže nad nami radžicž. Ščtož wšchitke te šadžewki s Božej pomožu šbožnje pšchewinje a do pšchistawa wěcžneho žiwjenja dojedže, šon šmėje wulke wabjenje, šo Bohu Šnješej džakowacž a jeho šbožne wozženje a šwarnowanje šhwalicž.

J.

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Š šhwacžizach wotmėje šo na Bože špęcęze, džęń 16. meje t. l., pošodnju, lėtny šwjedžeń Budyššeho pošocžneho towarštwu Šuštaw=Šdolšššeho wuštawa. Š šerbškej Božej šlužbie w 2 hodž. šmėje k šarač Šwrošak=Šudyššchinskij, w němškej Božej šlužbje w 4 hodž. pak k duchowny Šerg=Šudyški šwjedžeńške předowanje. Šyrkwinstemu šwjedženjej šo lėtuscha hłowna šhromadžišna pšchisanšnje; džęńški pošjad budže: Šaręcž pšchęšydy, lėtna rošprawa, lėtnę šlicžbowanje, wólby. Ššobušlawy a wšchitžy pšchęčęljjo s Boha žohnowaneho džęla lubosęze na ewangeliškich wėrybratrach w rošpřoščenju šo wutrobnje pšchęproščujja.

— Šakški šejm je pšchod šrotkim tež wo nowej želešnižy pšches pošnožnu Šužizu wuradžowaf, a pošndže nowa želešniža wot Šadworja do Šamjenža. Ša pšchihotowanške džęla je šejm 500,000 hriwnow pšchiswolil. Ššejm hacž do 22. meje šhromadžęny wostanje. Ššotom šo rošęndže a 15. novembra šhromadu šstupi. Ššulški šakoń, šakž tež došhodny šakoń ša duchownych budžętaj šo hašle w šymje dowuradžicž. Šacž šo s žyła šajke šakonjej pšchiwosmjetej, je hiščęze jara dwėlowaze.